

POLISH LEAGUE AGAINST DEFAMATION

11/8 Chmielna Street, 00-021 Warsaw, Poland
www.rdi-plad.org

Warsaw, 26.03.2018 r.

Peter Wolodarski
Chefredaktör
Dagens Nyheter

Dagens Nyheter publicerade en artikel skriven av Anna Bikont med titel *Omfattningen av judehatet i Polen är chockerande* där författaren beskriver påstått ökat antal antisemitistiska händelser i Polen. Artikeln främjar en vision där polacker är besatta av dolda "demoner" som sprider judehat. Och allt med hänsyn till den onda ändringen i lagen om Institutet för nationell hågkomst.

Det var inte första gången Anna Bikont skriver om polsk antisemitism men författarens ord som publicerades av Dagens Nyheter där situationen i dagens Polen jämförs med händelser från mars 1968 bevisar inte om ond vilja utan även om att författaren har ingen aning om samhällssituationen i moderna Polen. Vilka jämförelser som författaren ser? För vi ser inga. Regerande partiet i Polen har valts ut i demokratiska val och ingen tvingar någon att fly. Nedan följer en beskrivning av påstådd ökning av judehat i Polen.

I boken skriven av Gabriel Kayzer, "Krisen? Polsk-judisk debatt" kan man läsa att Polens Ambassad i Tel-Aviv hanterade 2665 pass i 2016 och 3530 i 2017. Varifrån kommer då ett så stort intresse för vårt land om de flesta tror att Polen inte är säkert för judar? Baserar detta intresse endast på ett behov att stå öga mot öga med historien och upptäcka sina rötter? Skulle Judar vilja åka till ett land där det blir farligt att gå på gatan?

Judar i Polen behöver inte gå med polis som skydd. Det finns många judiska festivaler, evenemang och fester (bl.a. Judekulturfestivalen i Kraków eller Warszawa Singer festivalen i Warszawa) som är säkra och populära inte bara bland judar som åker till Polen just för att delta i festivalen utan även bland polacker och andra utlänningar som besöker Polen. Medan det finns många andra europeiska länder där situationen ser nästan tvärt om.

Ingen i Polen skrattar åt judiska religiösa seder. Här respekteras dem och ofta deltar representanter för statliga myndigheter i judiska ceremonier. Vi har många museer som berättar om judarnas kultur och historia: POLIN museet, Auschwitz-Birkenau museet och snart - Warszawa Ghetto museet. Det finns många caféer, butiker, utbildningscentra, synagogor - och ingen av dessa byggnader måste tvättas för att avlägsna kränkande slagord eller klotter.

Författaren var så ivrig att anklaga polacker att hon har använt falska argument. Det är inte alls sant att vågor med judehat hände ofta i Polens historia eller att judehatet ingår i vår natur och vi är specialister på detta. Baskunskaper från Polens och Europas historia visar tydligt att det var Polen som i hundratal var hem för judar som tvingades lämna många andra länder.

Och det blir bra att man läser först lagen som skulle underlätta kamp bl.a. mot sådana historiska lögner, innan man säger sina åsikter. Men istället undervisar Bikont den svenska allmänheten att den nya lagen kan skrämja historiker bort från att undersöka sanningen om den andra världskriget och om polackernas och judarnas historia. Det är ju synd att författaren inte har skrivit om att lagen inte gäller forskare eller artister.

Bikont anser att det är inget problem när man använder fraser typ „polish death camps” eftersom hon antyder till sina läsare att ingen allvarlig akademiker eller politiker skulle säga att dödskamper styrdes av polackerna. Men som en organisation verksam inom övervakning av just detta problem är vi väl medvetna hur ofta sådana formuleringar används. Vi blir dock överraskade att författaren har glömt att till dessa allvarliga politiker inte tillhör Barack Obama som använde frasen „polish death camps” 2012 i sitt tal som berömde Jan Karski, den som informerade Allierade stater under andra världskriget om tyskarnas mord på polacker och judar och bad om intervention.

Artikeln ledde dessutom till en mycket farlig omvändning av roller. Läsaren upptäcker plötsligt att huvudrelationen mellan polacker och judar baserar på "svindlande högt antal anmälan och mord som polackerna begick under kriget på judarna". Ja, det hände enstaka fall med olämpliga beteenden som ska tydligt fördömas. Dessa får dock inte avspegla hela nationens inställning. Vi blir påminna att i ockuperade Polen dödsstraffade tyskarna inte bara individuella personer men hela familjer eller byn för någon som helst hjälp som erbjuds judar. Polackerna är absolut inte ansvariga för förintelsen av judar och att beskriva polsk-judiska relationer endast genom denna lilla historiska stunden samt att betrakta denna stund som unik när det gäller betydelse och skala är inte bara orättvist men först och allt djupt falskt. Det är tecken på polackhat.

Den tidning som du är chef på skulle kanske berätta mer objektivt händelser som avser Polen, dess historia och den samhällssituation som råder i vårt land just nu. Pålitlighet och riktighet kräver att man visar alla aspekter och inte bara berättar sina ensidiga åsikter.

Rör man tema med judehat i dagens eller dåtidens Polen ska man behålla lämpliga proportioner. Den före detta israeliska ambassadören i Polen, Shevah Weiss sade: „Det gäller proportioner. Andra världskriget var en tid med förödelse av alla mänskliga värdigheter. Men polacker gick ut från detta elände bättre än andra europeiska nationer”.

Med vänlig hälsning,